

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/472/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210106
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210106.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 4C/225/2013-69 zo dňa 23. septembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa zamietol (výrok I.), odporkyni náhradu trov konania nepriznal (výrok II.) a návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nesprávny (správne malo byť uvedené nestranný) súd zamietol (výrok III.).

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal voči odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 125,- € a nemajetkovej ujmy vo výške 660,- €, ktorá podľa tvrdenia navrhovateľa vznikla nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý spočíval v prietahoch v konaní (poverenie nebolo vydané v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním viac ako 12 mesiacov).

Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 4Er/306/2009 mal súd preukázané, že návrh na vydanie poverenia bol podaný dňa 23.07.2009, súd rozhodol dňa 10.08.2009. Zo zmluvy o úvere mal súd preukázané, že navrhovateľ svoju pohľadávku nezabezpečil preventívne zabezpečovacími prostriedkami. Lustráciou sporov zistil, že povinný je účastníkom konania aj v iných sporoch. Tým mal preukázané, že navrhovateľ nezisťoval zadlženosť povinného ku dňu poskytnutia úveru u iných subjektov, jeho majetkové a finančné pomery, uvedené skutočnosti nemal preukázané ani zo strany navrhovateľa žiadnym dôkazom, čo bolo povinnosťou navrhovateľa.

Citujúc ust. § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, dospel k záveru, že v danom prípade nebola dodržaná lehota 15 dní, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Následne konštatoval, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil a tým nepreukázal prietah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Z uvedených dôvodov mal za preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti

za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd uviedol podrobné argumenty, na základe ktorých dospel k záveru, že navrhovateľ v prejednávanej veci nepreukázal existenciu škody, nemajetkovej ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi škodou a namietaným nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnej veci. Mal za to, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je aj v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Nekonkretizoval prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal porušenie povinností (nesprávny úradný postup), ani škodu a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a tvrdenou škodou, rovnako tak vznik nemajetkovej ujmy. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietťahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia, bez tvrdených prietťahov exekučného súdu by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a tvrdenou škodou.

Nakoľko prvostupňový súd ustálil, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby mohol konštatovať zodpovednosť odporcu za vzniknutú škodu, návrh v celom rozsahu zamietol.

Okresný súd zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd.

Mal zato, že právny zástupca navrhovateľa prevzal uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci dňa 26.10.2012 (správne malo byť uvedené 18.03.2013), procesný návrh na prerušenie konania vzniesol až dňa 20.09.2013. Okresný súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostúpil návrh Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Súd zároveň dospel k záveru, že dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca. Z toho dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu Čadca nerozhodoval Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia okresného súdu z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 O. s. p. predložili vec predsedovi okresného súdu a ten následne nadriadenému súdu na rozhodnutie o vylúčení. V tomto štádiu konania konajúca zákonná sudkyňa mala za to, že o jej návrhu na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, resp. prietťahmi v konaní, nečinnosťou súdu a prerušenie konanie by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého odporcovi ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ich v zákonnej lehote nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). K jednotlivým dôvodom odvolania bližšie uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody pre tento postup, z ktorého dôvodu nemohol súd postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Pokiaľ tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Ďalej uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, a teda v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, z ktorého dôvodu je meritórne rozhodnutie predčasné. Okresný súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Okresný súd, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľa ďalej tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konšatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Vytykal okresnému súdu, že sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov v súvislosti s urgenciami. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Hodlal v konaní pred súdom predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonšatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonšatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa, ktoré mu bolo riadne doručené, písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. za použitia § 156 ods. 3 O. s. p.), podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc z uvedeného odvolacie námietky navrhovateľa nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

K námietke navrhovateľa, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že o oznámených skutočnostiach, pre ktoré by mala byť sudkyňa z konania vo veci vylúčená, rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9NcC/17/2013-15 zo dňa 31.01.2013, ktorým bola z konania vylúčená len JUDr. Anna Plichtíková, ktorej vec pôvodne napadla a ktorá konala v exekučnej veci. Krajský súd druhým výrokom predmetného uznesenia zároveň rozhodol o nevyhlúčení ostatných sudcov Okresného súdu Čadca, teda vrátane konajúcej sudkyne, ktorá sa následne stala zákonnou sudkyňou vo veci. Uznesenie krajského súdu bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa podľa doručky doručené dňa 18.03.2013.

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, ktorý však, ako správne uviedol okresný súd, vo veci oznámil, že námietku zaujatosti nepodal, odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Aplikáčna prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

Ďalšiu námietku navrhovateľa, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd rovnako ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na prejednanie veci pojednávajúce na deň 23.09.2013. Navrhovateľ a jeho právny zástupca prevzali predvolanie na pojednávajúce dňa 06.09.2013, napriek tomu sa na pojednávajúce nedostavili. I keď navrhovateľ dňa 19.09.2013 prostredníctvom právneho zástupcu požiadal o zrušenie pojednávajúce, dôvody uvádzané navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ nepožiadal o odročenie pojednávajúce z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávajúce (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol. Boli teda splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávajúce dňa 23.09.2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávajúce nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávajúce si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávajúce (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V rámci dokazovania boli pritom vykonané len dôkazy navrhnuté navrhovateľom, a to exekučný spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/306/2009. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu, súd poukazuje na to, že vyjadrenie odporcu bolo súdu doručené dňa 19.09.2013 (štvrtok), pričom pojednávanie bolo nariadené na 23.09.2013, t.j. pondelok. Nebolo teda v reálnych možnostiach súdu doručiť vyjadrenie odporcu navrhovateľovi pred pojednávaním. V tejto súvislosti však odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol navrhovateľ v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením sa odporcu, ktoré je pritom rovnaké ako v obdobných veciach týchto účastníkov na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva i zo samotného vyjadrenia navrhovateľa), z ktorého dôvodu nie je námietka navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia odporcu a nemožnosti reagovať naň dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach zistených z exekučného spisu, ktorý oboznámil v rámci dokazovania a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne uviedol skutkové závery a svoje právne úvahy vo vzťahu k prejednávanej veci, keď zároveň podrobne vysvetlil, na základe akých skutočností nemal preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., najmä vznik škody a nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku neovplyvnilo ani protichodné tvrdenie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorý na jednej strane správne konštatoval, že nebola dodržaná lehota 15 dní a následne konštatoval, že poverenie bolo vydané v zákonnej lehote, keď zároveň dátum doručenia poverenia súdnemu exekútorovi nekorešpondoval s danou vecou, ani nesprávne použitie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení, nakoľko okresný súd správne konštatoval, že navrhovateľ v predmetnom konaní nepreukázal splnenie ďalších nevyhnutných predpokladov zodpovednosti štátu, a to existenciu škody a nemajetkovej ujmy. Z pripojeného exekučného spisu zároveň vyplýva, že okresný súd síce poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, avšak oneskorenie bolo len minimálne, keď 15-dňová lehota na vydanie poverenia uplynula dňa 07.08.2009, čo bol piatok, pričom súd poverenie vydal v najbližší pracovný deň, t.j. v pondelok 10.08.2009. Nesprávny úradný postup však možno vidieť v postupe súdu, keď poverenie bolo súdnemu exekútorovi doručené až dňa 08.07.2010. V tejto súvislosti však zároveň odvolací súd, rovnako ako okresný súd, poukazuje na to, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/2002, I. ÚS 70/2002, I. ÚS 16/2002, I.ÚS 63/2000) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu.

Okresný súd sa následne dostatočne zaoberal aj ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Náležite sa vysporiadal s otázkou preukázania existencie škody v dôsledku navrhovateľom tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, z ktorého dôvodu odvolací súd nepovažoval za veci zodpovedajúce tvrdenia navrhovateľa, že prvostupňový súd sa zaoberal len škodou, ktorá súvisela so správou pohľadávky počas nečinnosti exekučného súdu a ignoroval všetky ostatné tvrdenia týkajúce sa uplatnenej škody. Okresný súd sa pomerne rozsiahlo venoval tak otázke vzniku škody a jej preukázania, ako aj príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Rovnako nie sú na mieste ani tvrdenia navrhovateľa o chýbajúcich dôvodoch pri nemajetkovej ujme. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol podrobné argumenty vo vzťahu k nepreukázaniu existencie škody ako aj nemajetkovej ujmy, s ktorými argumentmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

K odvolacím námietkam o zamietnutí návrhu na prerušenia konania odvolací súd na zdôraznenie ich správnosti a v reakcii na ne dopĺňa, že odvolateľ v návrhu na prerušenie konania, ani v odvolaní, neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať vylúčenie sudcu (ktorému bola vec

pridelená na konanie a rozhodnutie), než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, na zrejmu neopodstatnenosť návrhu na prerušenie konania z navrhovateľom uvádzaných dôvodov preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k pochybeniu, pokiaľ okresný súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol na pojednávaní, na ktorom zároveň rozhodol vo veci samej.

S prihliadnutím na skutočnosť, že odvolacie námietky neboli podané proti výroku o trovách konania, eventuálne odporca proti tomuto výroku odvolanie nepodal, odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p.. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací súd hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.